

NØVN

Hans Eli Dahl farin

Mikudagin bórust deyðs-boðini av Hans Eli Dahl, fyrrverandi lærara í Havn.

Hans Eli var sonur Edith og Paula Dahl. Hon úr Vestmanna og hann úr Havn.

Hans Eli var giftur við Birnu, f. Jensen úr Froðba, og tey vórðu vígd í Tvøroyar kirkju 28. januar 1967.

Sum Theodor Olsen, prestur, nevndi í gravtali, so hevði Hans Eli verið sjúk-ur nú í eina tíð, og hann var klárur at fara um sýnina, sum hann sjálvur tók til.

Birna og Hans Eli áttu fyra børn, 12 abba- og eitt langabba- barn á veg.

Hans Eli varð føddur 28. februar 1944 í Havn.

Yngri bróðir Hans Eli, Kristjan, sum var stjóri á Sosialinum, andaðist einans fimmti ára gamal í 1998. Í heiminum hjá teimum vaks eisini Heri Hansen upp, og systrarnar eru Katrin Dahl Jakobsen og Gisley Dahl Bonde.

Hans Eli tók realskúla- prógv í Havn, arbeiddi nøkur ár sum goymslumaður og annað fyrifallandi arbeiði, til hann fór á Føroya Lærarskúla, har hann tók prógv í 1967. Umframt starv sum lærari í Sørvági og í Havn virkaði hann eisini sum

talulærari, og var eisini stjóri á Sernámsdeplinum.

Hans Eli var kendur sum ein vitugur, men lítillátin maður. Bókligur, men eisini handaligur, bygdi hús, og dugdi at fáast við motorar.

Hann gjørdi ikki nógvan háva burtur úr sær sjálvum, hóast hann ongantíð krógv- aði, hvat hann helt um sam- felagsviðurskipti og hvørju megin miðjuna hann stóð partapolitiskt.

Og tó at tað ikki var nógv, sum kundi øsa henda still- færa mannin, so dámdi hon- um lítið, tá bygda- fólk ikki hildu havnarfólk duga at fá- ast við bát og jørð.

Bátin dámdi honum væl at rokast við, og væl dámdi honum at hoyra friðsæla motorljóðið á bátinum, sum fylgið eisini steðgaði á við, tá gingið varð út á kirkjugarðin sunnudagin.

Hans Eli var familjukæfur, og honum dámdi væl at savna familjuna, og saman vóru tey nógvur túrar í før- oysku náttúruni.

Friður veri við minnum um Hans Eli Dahl.

Minningarorð um abba okkara, Janus úr Dímun

Fyri einum ári síðan, 19 apríl í fjør, andaðist Janus úr Dímun, 94 ára gamal.

Hann varð føddur 4 apríl 1924. Foreldrini vóru Óla Jákup og Hansina, bóndahjúnini í Dímun. Óla Jákup var bóndasonur úr Dímun, og Hansina dóttur Filippus og Olivu Joensen í Skúgví. Janus var fyrsta barnið hjá teimum báðum, og sum van- ligt var tá í Dímun, so fór mamman til Skúvoyar at eiga, tí har var jarðarmóður og tryggari umstøður, um okkurt skuldi blivi áfatt. Hetta mundi ganga væl, og ein lítil dímuningur legðist afturat í oynna, tíðliga hetta várið.

Gleðin hjá foreldrunum bleiv stutt, tí sama summarið hann var føddur, doyði pápin av vanlukku í samband við ræning av lomvigareggum, her í oynni. Hansina giftist upp aftur við Óla Jákup Johannesen, á Toft í Dali, og fingi tey fyra børn saman. Tey systkjini øll vuku upp í Dímun, og sum tilkomin fluttu tey av oynni og fingi sínar lívsleiðir. Men Janus, ið var elstur, var verðandi í Dímun, og festi oynna, tá Hansina lat garðin víðari.

Janus kom sum ungur maður at kenna eina gentu í Sandvík, og aftaná nøkur ár við fríggarferðum millum Dímun og Suðuroy, flutti Kinna, omma okkara, niðan til Dímunar. Hon var dóttir Niels og Elisabeth Mørk í Sandvík. Og við hennara lætta og frískliga hugburði til dagin og lívið, kom ein nýggj tíð til oynna eisini. Tey gift- ust í 1950 og fingi tvey børn, Ólugu og Óla Jákup.

Á einum stað sum í Dímun var tá, eins og altíð, nógv at fáast við; bæði oyggjin, garð- urin og familjan skuldi pass- ast, og hesi árin frá fyrst í fimmtíárunum og eini 25 ár fram, vóru umframt onnur, systkin hjá bæði Janusi og Kinna, við til at dríva garðin og alt virksemi í oynni, summi búgvandi her í nøkur ár við familju, og onnur ferð- andi millum fastlandi og oynna.

Í 70'num vóru nøkur ár har alt bleiv sløkt og lukka niður um veturin. Janus og Kinna, sum til tíðir tá vóru tveyeinið her uppi, fóru av oynni tá slakt og alt tíðlíkt var av, og komu so út aftur til várið.

Dímun er ringt brimpláss,

og kundi um veturin lættliga ganga ein og tveir mánaðir uttan nakað bátasamband, sum postbáturin í Skúgví annars var raskur at røkja, tá lendandi var. Hettar vóru kargar umstøður, og ein skribentur sum var í Dímun tá einaferð, at skriva eina grein, hevur í yvirskriftini "Verdens ensommeste Ø", kanska ikki verið langt av leið.

Seinni í 70'num kom son- urin Óla Jákup aftur í oynna at búgva, og saman við Sunnivu, yngstu dóttir Liggj- as og Evu Sørensen, bæði ættaði av Kirkju, fór unga parið at reka garðin og alt virksemi í oynni, saman við Janus og Kinna. Skipanin við at fara av oynni um veturin, bleiv tó tann sama líka fram til 1985, tá tyrlurnar komu at røkja ferðasambandi við fleiri av útoyggjunum. Tá broytt- ust umstøðurnar rættliga nógv her í oynni; við álítandi rutu alt árið til fastlandi, var oyggin ikki so "ensom" um veturin, og dímuningar fóru aftur at búgva alt árið í oynni.

Fyrst í hesi öld vóru bæði Janus og Kinna blivin eldri fólk, og tey fluttu av oynni. Í teirra stað komu yngri kreftir til. Abbi plagdi at siga, at Dímun var fyri ungt fólk, og at man eldist skjótt her uppi; hann meinti nokk við, at arbeiði kundi vera krevjandi og slitsamt. Javnan vóru tey aftur her og vitjaðu, og tað var sum yngdust tey upp aftur teir dagarnir. Janusi dámdi til tað síðsta væl at vera við í øllum arbeiði á garðinum, um tað var í haga ella við hús. Hansara partur lá ongantíð eftir, og tó at likamið natúr- ligani viknaði tey seinasti ár- ini, so var hugurin sum hjá einum unglinga.

Seinastu árin var Janus einkjumaður. Aftaná at Kinna var farin, mundi hon-

um troystast av døgum, men helt tó á við lívinum, tó sakn- urin mundi vera harður. Men hann dugdi eisini at finna gleði í tí dagliga; langabba- börnini gleddist hann um, hann var góður við tey, og dámdi væl at vera um tey. Eisini túrar heimaftur til Dímun, og annars at ganga inn til familjuna at vitja.

Hjá okkum børnunum var tað einastandandi, í okkara uppvøkstri, at hava bæði eina ommu og abba her í Dímun. Á hvør sín hátt dugdi tey væl at vera um okkum, sum nú einaferð bara ommur og abba kunna. Abba dámdi væl at hava okkum við í hagan, tá okkurt fylgið skuldi røktast, til bakka at fleyga lunda, ella annað gerandis arbeiði. Hann kundi til tíðir tykjast strang- ur, og kanska harður av sær, men nú man sjálvur er til- komin, er skilligt at hetta hevur verið fyri, at vit børn eisini skuldi fata álvaran í øll- um hesum, sum er gerandis- dagurin í oynni her.

Og so hvørt sum vit børn- ini mentust, bleiv tað, sum fyrr bara var spæl og stutt- leiki, eisini til tað at man hjálpti til og gjørdi mun, í dagliga arbeiðnum. Her dugdi abbi at vegleiða, sjálvur um hann ikki var tann mest tolni av natúr. Og við sínum hátti at fortelja um gamlar siðir, vanar og virðir, fekk hann eisini samantvinna søguna og mentanina á staðnum, uppi tað dagliga. Tað er eitt framhjá fyrri okkum eftir- komarar.

Janus úr Dímun er farin, og eftir hann standa varðar, bæði verkligir og andaligir, ið boða frá einum virknum og langum lívið. Ein kapittul av Dímunarsøgu er at enda, men framhald er og tað er gott.

Ása, Janus, Kinna og Eva